

שלמעלה בְּגִין דְּהוּה מְלִךְ הַבְּשָׁן, דְּכָל מַלְכֵי עֲלָמָא, לֹא יִכְלִין לְאַנְחָא קְרָבָא בֵּיהּ, בְּגִין תּוֹקְפָא דְּבְשָׁן כִּי עוּג הִיחַ מֶלֶךְ הַבְּשָׁן שְׂכַל מַלְכֵי הָעוֹלָם לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהַלְחֵם עִימוּ מִשׁוּם כּוּחוֹ שֶׁל הַבְּשָׁן. וְאַתָּא מוֹשֶׁה, וְאַנְחָ בֵּיהּ קְרָבָא וּבֵא מִשֶּׁה רַבִּינוּ וְעֵשָׂה אִיתּוּ מַלְחָמָה.

בטחונם של מואב היה בסיחון

סיחון: סִיחָא דְּמַדְבָּרָא הוּה סִיחוֹן שְׁמוּ הִיחַ סִיחוֹן לְפִי שְׁהִיחַ דּוּמָה לְסִיחַי הַמְדַבֵּר. וְרַחֲצֵנוּ דְּמוֹאָב עֲלֵיהּ הוּה וּבִטְחוֹנָם שֶׁל מוֹאָב הִיחַ עֲלֵיו. כִּי אֲרִנּוֹן גְּבוּל מוֹאָב בֵּין מוֹאָב וּבֵין הָאֲמוֹרִי וְהֵם הָיוּ מַעֲלִים לוֹ מִסּוּ שִׁישְׁמוֹר עֲלֵיהֶם.

בשעה שהחריבו ישראל את עיר סיחון יצא כרוז במלכות שמים

תָּא חֲזִי בֵּא וְרֵאחַ בְּשַׁעֲתָא דְּחָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל קְרָתָא דְּסִיחוֹן בשעה שהחריבו ישראל את עיר סיחון, כָּרוּזָא אֲתַעְבֵּר בְּמַלְכוּ דְּשַׁמַּיָא כרוז עבר במלכות שמים בין שרי שבעים אומות, אֲתַכְּנִישׁוּ גְבָרִין שְׁלִטְנִין עַל שְׂאָר עַמִּין, וְתַחֲמוּן מַלְכוּ דְּאֲמוֹרָאחַ הִיךְ אֲתַחֲרַב בְּמַלְכוּ הַתְּאֲסַפּוּ הַגְּבוּרִים הַמוֹשְׁלִים עַל שְׂאָר הָאוּמוֹת וְתֵרְאוּ מַלְכוּת הָאֲמוֹרִי אִיךְ נַחֲרַבָּה מַלְכוּתוֹ.

כל השרים של שבעים האומות התאספו להחזיר מלכות האמורי

**בְּהִיא שַׁעְתָּא, כָּל אֵינּוֹן שְׁלִטְנִין דְּהוּוּ מְמַנְן עַל שְׁבַע
עַמְמִין אֲתַכְנָשׁוּ, וּבְעוּ לְאַהֲדָרָא מְלָכוּ לְיִושְׁנָה**

באותה השעה כל אותם השרים של מעלה הממונים על השבעים אומות התאספו ורצו להחזיר מלכות האמורי ליושנה. **בֵּינָן דְּחָמוּ תְּקַפָּא דְּמֹשֶׁה, אָהֲדָרוּ**

לְאַחֲזָרָא כיון שראו כוחו של משה חזרו לאחוריהם. **הָדָא הוּא דְּכַתִּיב**

זהו שכתוב, (במדבר כא) **עַל בֶּן יֶאֱמָרוּ הַמוֹשְׁלִים בָּאוּ חֲשַׁבּוֹן וּמִי**

הם המושלים האלה, **אֵינּוֹן שְׁלִטְנִין מְמַנְן עַלֵּיהוּ דְּאֲתַכְנָשׁוּ**

וְהוּוּ אֲמָרִי בָאוּ חֲשַׁבּוֹן אלו שרי אומות שלמעלה שנאספו ואמרו בואו חשבון

מֵאֵן הוּא דִּין דְּחָרִיב לָהּ. תְּבַנָּה וְתַכּוֹנֵן כְּדַבְּקְדְּמִיתָא,

וְתַהֲדָר מְלָכוּ לְיִושְׁנָה מי הוא שהחריב לה תבנה ותכונן כבתחילה ותחזור

המלכות ליושנה.

כשראו את גבורתו של משה אמרו כי אש יצאה מחשבון

כַּד חָמוּ גְבוּרְתָא דְּמֹשֶׁה, וְשִׁלְהוּבָא דְּמְלָכוּ, אָמְרוּ כִּיּוֹן

שראו את גבורתו של משה ואת שלהבת מלכות שמים אמרו **כִּי אֵשׁ יֵצֵאָה**

מִחֲשַׁבּוֹן לְהָבָה מְקַרִּית סִיחּוֹן. בֵּינָן דְּכַתִּיב מִחֲשַׁבּוֹן,

אֲמַאי מְקַרִּית סִיחּוֹן ויש לשאול כיון שכתוב שיצאה אש מחשבון למה הוסיף

עוד להבה מקרית סיחון. **דְּהָא קַרְיַת סִיחּוֹן חֲשַׁבּוֹן הוּוּהּ, דְּכַתִּיב**

והרי קרית סיחון היא היתה חשבון כמו שכתוב **כִּי חֶשְׁבוֹן עִיר סִיחוֹן מִלְּךְ הָאֱמֹרִי.**

עם ישראל בכוחו של משה רבנו החריבו הכל

אָלָא, שְׁלֵהוּבָא דְמַלְכוּ שְׁמַיָא נְפַק, וְחָרִיב כְּלָא אלא

שלהבת מלכות שמים יצאה והחריבה הכל עד שלא נשאר לחיצונים אחיזה

כלל. **בְּשַׁעֲתָא דְאֵינוֹן אָמְרִין תַּבְּנָה וְתַבּוֹנִין עִיר סִיחוֹן**

סְתָם, וְלֹא אָמְרוּ חֶשְׁבוֹן בשעה שאמרו תבנה ותכונן עיר סיחון ולא הזכירו

שהיא חשבון, **דְּחָשִׁיבוּ דְבַגִּין כֶּךָ יִתְבַּנֵּי לְמוֹתָבָא דְאֱמֹרָאָה**

זה היה משום שחשבו שאם לא יזכירו את שם העיר שהיא חשבון יוכלו לבנות שוב את העיר

שתהיה לישיבת האמוריים, **כְּדִין אָתִיבוּ וְאָמְרוּ, לָא יְכִילְנָא. מַאי**

טַעמָא ושוב חזרו בהם ואמרו אין אנו יכולים לבנותה ומה הטעם. **בַּגִּין דְּכָל**

אֲרַחֲזִין וְשְׁבִילִין אִסְתַּתְמוּ בְּתַקְפָּא דְרַב עֲלָאָה דְלָהוֹן לפי

שכל הדרכים והשבילים נסתמו בכוחו הגדול של הרב הגדול של עם ישראל שהוא משה

רבנו ולא נשאר להם אחיזה להתחיל לבנותה. **אִי נְהָדֵר וְנִימָא וְנִדְפֵר**

חֶשְׁבוֹן דְּתַבְּנָה, הָא אֵשׁ יַעֲזָה מִחֶשְׁבוֹן אם נחזור ונזכיר שחשבון

תבנה זה אי אפשר שהרי אש יצאה מחשבון. **אִי נְהָדֵר וְנִימָא (סְתָם) קַרְיַת**

סִיחוֹן, הָא לְהַבָּה יַעֲזָה מִקַּרְיַת סִיחוֹן ואם נחזור ונאמר רק שנבנה

את העיר סיחון בלי להזכיר שהיא חשבון גם אין אנו יכולים לבנותה כי יצאה להבה מקרית

סיחון **וְדַאי בִּיּוֹן דְּהָהִיא שְׁלֵהוּבָא דְאֵשׁא שְׂרִיא תַּמָּן עָלָה,**

לִית מֵאן דִּיכִיל לָהּ לְאַהֲדָרָא לָהּ לְיוֹשְׁנָהּ, דְּהָא מְפָל
 סְטָרִין לִית לָן רִשׁוּ וּבּוּדַאי כִּיּוֹן שְׁשִׁלְהַבַת הָאֵשׁ שׁוּרָה שָׁם עֲלֵיהּ אִין מִי שִׁיכּוּל
 לְהַחְזִירָה לְיוֹשְׁנָה כִּי מְכַל הַצַּדִּיקִים אִין לָנוּ רִשׁוּת עוֹד לְאַחוּזָה בַּהּ.

מואב סמכו על עוג שנהרג ופחדו מעם ישראל יותר מהמות

מִכָּאֵן וְלֹהֲלֹאֵה אִוִי לְךָ מוֹאָב וּמַה הִטַּעַם דְּהָא הֵהוּא דְּהָוָה
 מְגִין עֲלֶיךָ, אֲתֵבֵר כִּיּוֹן שְׁעוּג שְׁהִיִּית סוּמְךָ עֲלִיו שִׁיחִיה מְגִין לְךָ נִשְׁבֵּר.
 וּבְגִין כְּךָ מוֹאָב פִּיּוֹן דְּחָמוּ דְּמִגִּין דְּלְהוֹן אֲתֵבֵר פְּרִין וּלְכוּן
 כִּיּוֹן שְׂרָאוּ מוֹאָב שְׁהִמְגִין שְׁלָהֵם נִשְׁבֵּר אִז כְּתוּב וַיִּגַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם
 מְאֹד. מֵאִי מְאֹד מְהוּ מְאֹד, יִתִּיר מִמוֹתָא שְׁפַחְדוּ מֵהֵם יוֹתֵר מִפַּחַד
 הַמוֹת.

העמים ראו שעם ישראל שולט למעלה ולמטה ותפסו את מקומו של עשו

כִּי רַב הוּא. דְּהָא פְּרִין אִיהוּ הָוָה רַב מַה שְׁאִמֵּר בַּלַּק עַל יִשְׂרָאֵל
 "כִּי רַב הוּא" הִיִּינוּ כִּי נַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל רַב, וְרַב הָוָה זְעִיר וְעֵשׂוֹ שְׁהִיה עַד עַתָּה
 רַב נַעֲשֵׂה קִטְוִן, דְּכְתִיב כְּמוֹ שְׁכְּתוּב עַל עֵשׂוֹ (עוּבִדִּיה א) הִנֵּה קָטָן נְתַתִּיךָ
 בְּגוֹיִם. וַיִּשְׂרָאֵל הָוָה רַב בְּאַתֵּר עֵשׂוֹ, דְּכְתִיב בִּיהּ וְרַב
 וַיִּשְׂרָאֵל עֲבָשׂוּ הִיה רַב בְּמִקּוּם עֵשׂוֹ שְׁהִיה עַד עַתָּה רַב וְנִתְקִיִּים מַה שְׁנִאִמֵּר לְרַבְקָה אִימְנֵנוּ
 "וְרַב יַעֲבוֹד צַעִיר". מֵאִי טַעְמָא וּמַה הִטַּעַם שְׁאִמְרוּ שִׁיִּשְׂרָאֵל רַב הוּא. בְּגִין
 דְּחָמוּ דְּשִׁלְטוֹ יִשְׂרָאֵל, עֵילָא וְתַתָּא. דְּכְתִיב לְפִי שְׂרָאוּ שְׁעַם